

РАБОТНИЧЕСКА ИСКРА

Орган на Работническата Комунистическа Партия в България.

RAV. ISKRA, Organ der Kommun Arbeiter-Partei Bulgariens.

АБОНАМЕНТ: 10 броя 9 лв., 20 броя 18 лв.,
40 броя 36 лв. Един брой 1 лв. Двоен — 2 лв.

Адрес: Ж. Дикиджиев, ул. 25 линия № 2
Варна. Adresse: Sch. Dikidjief, 25 linia 2 Warna

И Ж М

Раб. Кому. Революц. Интернационал!

В „либерална“ Англия и „републиканска“ Франция; в „социалистическа“ Германия и „демократическа“ Америка; в панска Полша и консервативна Унгария; в Италия и на Балканите — навред капиталистическата реакция шедствувва с железни стълпки. Всички ТЖМНИ сили на контрареволуцията сж сплотени на своя „единен“ фронт.

До като Лойд Джорджевици кокетничат с Руското Свещетко правителство и „водят“ преговори — търговски и дипломатически — за „приятелство“ и „братски съюз“, международната буржуазна реакция успешно маневрира по „вътрешните линии“ на националните фронтове — против работническата класа. Где с груба военна и политическа сила (Югославия, Ромъния, Унгария и др.); где с оргеша и фашисти (Италия, Германия); где с училището, парламента, попа и закона — под булото на „демократията“, хищната буржуазия бърза, час по-скоро, да се справи със своя вътрешен враг — пролетарията.

На вред раб. класа е *притисната* до стената и *уловена* за гушата. — Капитата е в пълна офанзива. Той празнува веч пжрвите свои победи! За това, твърде много спомогнаха предателите от 2 и 2½ интернационали, както и техните събратя — лжекомунистите. Вчера Париж, Лондон, Вашингтон, Кан, Генуа; днес Хага — ето борсите, гдето международните разбойници режат тялото и продават крвжата на народите! Тук голямите империалистически влжци чукаат своите кървави чаши и кроят нови планове против революционния пролетарият. На тоя кървав пир участвува и свещетската дипломатия — г-н Чичерин чука чашата си с италианския крал Емануил. Каква ирония! Какъв позор!

В тоя момент, когато пролетарията е разпокъсан, обезверен, сплашен, дезорганизиран и безпомощен, защото социал-предателската отрова е опустошила гърдите му, а лжекомунистическата измама *изюри* и

Длъжници на бжлгарското революционно работничество.

Адвокатствуващите с комунизма вождове на тесняшката партия дължат да обяснят пред бжлгарското революционно работничество от Б. Р. К. Партия и пред ония революционни работници от тесняшката партия и синдикати, които по едно недоразумение стоят още в тях, следните изнесени в печата и от никого неопровергани още факти:

I След фашисткото изгаряне на 24 май м. г. на тесняшкия народен дом в София от гаминашите на бжлгарската буржуазия и с съдействието на дружбашката полиция, Христо Кабакчиев държа по този случай в камарата една интернационална реч. Буржуазните партийни вестници „Мир“, „Препорец“ и др. дадоха в вносни кавички един пасаж от тая негова реч, в която той е казал на дружбашките министри и депутати: — „да не преследват толкова много Б. Р. К. Партия, защото тя щяла да потребва в борбата им против „старите“ кождерски партии.“ Тоя факт Кабакчиев и до днес не е опровергал.

II Жлтите буржуазни вестници изнесоха с дати и имена, че миналата година, когато Т. Луканов се завърнал от Русия, дето беше бжлгарски делегат на III конгрес на

последната надежда в душата му; когато на офанзивата на капитала той отговаря с постоянни отстъпления; — тжжмо в тоя важен исторически момент, революционните комунисти от целия свят се събират в Хановер (западна Германия) на I учредителен конгрес, за да положат гранитните основи на новия Работнически Комунистически Интернационал.

Звездата на 2 и 2½ интернационали е паднала отдавна, а тая на III интернационал е кжм своя залаз. Нова звезда се издига на хоризонта — ярко-червена, лжчисто-сияйна — звездата на истинския революционния интернационал — носитела на социалната революция.

Работн. кому. интернационал се ражда в един важен исторически момент — сред кжрви и развалини, сред измяна и предателство — при отпаднал дух у масите и обща обезвря! В тоя момент очите на революционните работници от целия свят сж обжрнати, с радост и ожидание, кжм Хановер — новия Витлием.

Новия Интернационал е повикан да изпълни една належаща историческа задача: — да издигне отново знамето на революцията; да стопли сърцата на измжените, мамените и отрудени пролетарии; да събуди тяхния буен революционен дух; да кали борческата им енергия и революционна воля — за борба и близка победа, — да поведе пролетарията и: енергична и решителна революционна борба, на решителен шрум против кървавото господство на капитала.

Ний приветствуваме новия интернационал с гореща вяра и революционни пожелания.

Прочее да живее Работн. Комунист. Интернационал!

Долу капитализма!

Долу изменническите и предателски интернационали!

Да живее комунизма!

Да живее революцията!

Комунистическия Интернационал, е посетил кжсно вечер дома на дружбашкия м-р Обов и излезал от там едва в 4 часа след полунощ. Тоя ясно и категорично лансиран факт и до сега не е опроверган, нито от редакцията на „Р. Вестник“, нито от самия Т. Луканов.

III Партийните и жлти буржуазни вестници изнесоха сжщо, през времето на недавна разкритата Врангелова афера за преврат и окупация на София и цела Бжлгария, че Т. Луканов, Васил Мулетаров и Ал. Атанасов сж били тоже кжсно вечер при председателя на дружбашката камара — Неделко Атанасов и длжло време сж беседвали за формен блок и съвместно действие на техната партия с дружбашкото правителство. Интересно е, че пръв дружбашкия вестник „Победа“ излезе да опровергава това, като даде и глупавите и отвратителни до погнуса плитни извжртвания и лжжи, които Васил Мулетаров е дал на вестникарските рапортьори, които сж искали да се информират по тая среща на поменатите тесняшки вождове с казания дружбашки пжрвенец. След 2 — 3 дневно млчанние, и „Р. Вестник“ излезе и сканфузено призна, че наистина казаните техни другари ходили при Неделко Атанасов, но не за да догварят за некакъв блок с дружба-

шите, а за, да се „информират“ върху събитията. Каква интимност, наистина, между комунисти и дружбашки!... Просто да им завиди човек...

VI В камарата социалистическия ренегат и цанковистки депутат Цолю Бржшлянов изнесе факта, че Васил Мулетаров и дружбашкия софийски градоначалник, заедно в канцеларията на последния, сж проучвали документите по Врангеловата афера и сж решавали съдбата на Врангеловите щабове. И тоя, тжй категорично изнесен в самата камара факт, не е сжщо и до днес опроверган нито от „Р. Вестник“, нито от самия Мулетаров.

Ние, левите комунисти, знаем най-добре, че буржуазната преса е била, е и ще си остане за винаги лжжлива и тенденциозна, когато се касае да води борба с своите противници, от която страна и да идат те. Но веднаж тия факти изнесени на публичен показ, искренното бжлгарско революционно работничество не може да остане хладнокржвно и да не понска сметка от тесняшките водачи, които днес спекулират и злоупотребяват с доверието на широките работнически маси, като им се представят в ролята на „невинни девизи“ и на истински революционни водачи.

Прочее, господа тесняшки вождове, отговорете недвусмислено на следните вжпроси:

1. Казал ли е Хр. Кабакчиев в камарата на дружбашите да спрат своите преследвания спрямо тесняшката партия, защото тя ще им потрябва в борбата им против „старите“ кождерски партии или не?

2. Т. Луканов, след завржцането си от Русия, бил ли е некоя нощ в дома на м-р Обов. или не и какво е правил там?

3. Т. Луканов, Васил Мулетаров и Ал. Атанасов, или който и да е било от тех, ходили ли сж в дома на Неделко Атанасов през време на разкриването на Врангеловата афера и уговаряли ли сж условията за съвместно действие на дружбашки и комунисти прдтив Врангелистите и буржуазния блок, или не?

4. Не решавали ли сж съдбата на Врангелистите, и проучвал ли е Васил Мулетаров заедно с дружбашкия софийски градоначалник документите по Врангеловата афера в канцеларията на самия градоначалник, или не?

Тесняшките вождове и техната партия длжжат *лесно и категорично* отговор на бжлгарското революционно работничество по тия вжпроси. Не дадат ли такъв отговор на изнесените и поставени тук факти и вжпроси, Бжлгарската Работническа Комунистическа партия е в пълното си право за лишен пжт да заклейми тесняшката партия с позора на предателството и измената на класовата борба и на революционния фронт на бжлгарския пролетариат; против целата бжлгарска буржуазия и най-мржсното лакейско блокарство с контрареволуционното дружбашко правителство, което удави в кржв железничарската стачка и надигналото се революционно комунистическо движение от 1919 и 1920 години.

„Работнически Вестник“ на поджждимата скамъйка

В един от миналите броеве на „Р. Вестник“ бе поместена статия по борбата на пристанищните работници в Варна, с която статия се нарекоха нашите другари пристанищни работници „рацапници.“ „буржуазни орж-

дия.“ „шайкаджии“ и пр. По повод на тази мржсотия спрямо наши другари, бе свикано общо събрание, на което присъствоаха 350 души пристанищни работници, за да се произнесат самите те върху писаното в „Рабт. В.“ В това събрание се прочете изцяло вжпросната статия, след което се зададе вжпрос на работниците: солидаризират ли се с писаното в „Работнич. Вестник“ по адрес на тех или не? След кратки разисквания чрез, гласуване цялото събрание порица „Раб. В.к“ и неговите бюрократи за мржсната клевета, като гласува пжлно доверие на нашите другари.

Ето как работниците с здравия си класов инстинкт дадоха заслуженото на измениците и предателите на работническите интереси. С този си вот варненските пристанищни работници дадоха едно истинско класово удовлетворение на своите другари работници, леви комунисти, не само в Варна, а в цяла Бжлгария по адрес на които теснящината бжлва мржсотии чрез своята бюрокрация.

Сменили са фирмата.

Черковният певец Ламби Кандев, един от многото паразити на гърба на работническото в Бжлгария, за да допринесе нещо на единия фронт, или другояче казано — на модерния тесняшки компромис — натоварен от послушните си миряни, отишел в конгреса на класните учители и изрекъл следните многозначителни и чисто „марксихески“ слова: „Вам сж известни нашите принципи, и методи на борба до сега (се революционни, като — високо протестираме, ще намерим достатъчни сили в себе си, изпращане на комисии и ред др. подобни, даже скриване в тавани от страх). Ние приемахме в нашата организация само учители — комунисти и съчувственици (интересно е где сж се фабрикували учителите комунисти, та готови такива да влизат в комунистич. учителска организация). Сега организацията ни носи името „организация на учителите и служащите по народната просвета, а не „Учителска комунистическа организация“. В нашата организация могат да влизат всички учители и служатели по народната просвета, без разлика на политически убеждения, стига да спазват повеленията на нашия устав и да се подчинят на конгресните решения“. От всичко горензложено се вижда ясно, че тесняците, вероятно вжрват по стълпките на Ленина, (които за да стане търговец, закачи комунизма на гвоздеа), са се простили окончателно с идеята, да се наричат комунисти (аслж никога не са били и такива я!), и това публично, ясно и категорично го заявяват: ни не сме вече комунисти, а един тюрлю-гювец, който сждржва в себе си хора от разни партии и с различно обществено положение, ни сме една неутрална организация, кждето нема никакъв комунизъм, като така всеки свободно може да влиза и излиза в нашите организации, стига да изпълнява нашите уставни повеления. Питаме ги ни търговците от „Освобождение“: в какво се сжстои разликата между общоделските, демократическите, народняшките и др. жлти организации и тези на комунистите, когато всички те почиват на едни и сжщи основи, а именно: „да водят борби против мизерията и експлоатацията на учителството, да подкрепяват непосредствените техни интереси и др подобни“. Защо ви тжргаша с работнишките интереси, не призававате работническото и учител-

вот да дойдат при вас в името на революцията и комунизма, а се отричат от името си? — „комунистич. учит. организация“. Защото нямате друг начин за спасяване на фалиратора си тактика на опортюнисти и реакционери спремо работническата класа? Защото за да запазите кооперацията си и нейните милиони непочитани от буржуазията, ви предпочитате да заровите революцията в парите на „Освобождение“, нежелани да пренесете жертва послелето за възрастствуването на революцията, която трябва да бъде единственият факел в ръцете на пролетарията за изринване от обществения живот, както буржуазията, така също и нейните явни и прикрити приятели, и работнически врагове, които проиграват интересите на работническата класа чрез компромиси и организации, състоящи се от прелитания на политически безразличия и други доводии?

Работници: отворяйте си очите добре и отговорете ви на тесняците, защото лажкомунистите — тесняци ви поставиха над пропастта и ако не им дадете ритника, бждете уверени, че утре сте в пропаста. Прочее прояснете си съзнанието и бждете последователи на вашия велик учител К. Маркс: „поемете собственото си делов собствените си ръце“.

Не „заводски“ организации, а революционни заводски организации.

В последните месеци (в Германия) синдикалните органи поместят все по често повтарящи се статии за преобразуване и превръщане професионалните организации в индустриални. Това се среща не само в синдикални органи на кому. партия и тая на независимите социал демократи, но дори и във синдикални вестници на социалпатриотите. В „Кореспонденцията на общ. Герман. Синдикал. Съюз“ се намира едно доста дълго изложение под заглавие: „Индустрията и заводските организации“.

Тук е изложено, че „е необходима една реорганизация на синдикатите“ и че обхващането на клонове от работническото от всички клонок на едно производство в единна, заводска индустриална организация би била от голямо значение.

Ние обаче трябва да изтъкнем едно: че формата на заводските организации не е съществен белег за различие от реформистичния социал демократизъм. Защото икономическия развой, образуването на тржстове и т. н. принуждават тоже и синдикатите към преобразуване в това направление; също тъй следва и преустройството на всички реформистични партии, като почнем от социалпредателите и свършим с псевдокомунистите — всички те ще застанат върху формата на заводските организации. А последните, като такъв, са само кале на опор, тюзизма.

Наистина заводските организации са предисловие за класова борба в днешния стадиум, но те имат друго, корено различаващо се от това на реформистите, съдържание. Заводската организация е само тогава истинско оръжие в класовата борба, ако тя води тая класова борба като революционна заводска организация, със средства и бойни методи, чужди на компромиса и общоделството, чрез които средства допринася за сриването на капитализма като система.

Из интернационала.

Както ни се съобщава из Кейп Таун — Южна Африка от др. И. В. арустувани са 11,000 работници, взели участие в последната стачка на планинските минни работници. 805 души от тях са осждени за държавно предателство. Много други ще бждат и съ осждени по най-стария римско-холандски закон, като убийци, понеже при нападението от страна на полицията, стачниците отговорили тоже с оръжие. Правителството издало декрет, чрез който се закрилят издевателствата и произволите на войската

и полицията спрямо стачкуващите работници и техните семейства.

„Остжплението свърши“!

Тъй каза Ленин — пред металоработнич. конгрес в Москва през февруарий т. г. — за успокоение на разтящите опозиционни ядки сред работническото. Това изявление не бе нищо друго, освен плод и рожба на зараждаше се малодушие нищо друго освен съзнателно, низко заблуждение, хвърлено сред работническото гнусна лъжа за „новия курс“ в политиката на бившата съветска Русия. Тук поместяме един пример на ново „отстжпление“ „крачка назад“, от един официозен руски орган: „Във финансовото отделение на Транспортната Планина комисия на Р. С. Ф. С. Р., целейки най-голяма, възможна експлоатация на железниците, бжде обсъден въпроса за целесобразността на тяхното даване под наем (арендиране) на акционерни институти и частни лица. Съвещанията имаха за следствие, че арендирането на железниците и мините бжде признато за позволено“ (к. н.)

Който има очи нека гледа, който има уши нека слуша. И наистина, само предатели могат така лекомислено да отстжпват една от малкото останали придобивки на тъй скъпо костващата на раб. класа руска революция!

ИЗ ДВИЖЕНИЕТО.

В партията на тесните навлезежа маса дребни собственици, еснафи, адвокати и пр. и това, както се изразява Г. Димитров, „не е недостатък, а едно преимущество“, това значи, че тя се е обжрнала на една дребно-буржуазна еснавска и карьеристическа партия.

Дребната буржуазия може само да окуражи едно движение с самохвалство и гржмливи фрази, тя се перчи и е готова уж да жертвува живота и имота си, но при едни революционни моменти — при една решителна разплата с буржуазията, ще й липсва инициатива, ще се покаже колеблива и ще остави събитията на произвола, както стана например, в транспортната стачка. Защото тоя нейн характер се диктува, както ни учи Маркс, от колебливите и тржговски и финансови операции.

Нямайки доверие на тая дребно-буржуазна тесняшка партия и придържайки се на думите от Маркса: „Освобождението на работниците е дело на самите тях“, декларираме, че напушаме тесняшката партия и се пресъединяваме към Българската Работническа Комунистическа Партия.

Хасково, I.VII. Ж. С. и Г. Ш.

Становище

на Варненска Организация на Б. Р. К. П. по вътрешното и външното положение.

(По дневния ред на предстоящия I редовен конгрес на Б. Р. К. П.)

1.

На материалните производствени ценности на капитализма империалистическата война нанесе непоправими раврушения. Капитализма — като епоха на железото, парата и техническия прогрес на машинното производство — при частната собственост и експлоатацията на пролетарията, е подкован и върви в прогресивен ход към раврушение в всееветски мащаб. Производството на метали, топяло, строителни материали са намалени в обратна пропорция с потребностите на концентрираните капитални после войната. Вследствие общия упадък в производството, транспортно-превозните ередета не само, че не се възобновяват, но — по недостатъка — даже имените се не могат да се ремонтират и те все повече и повече бждат в удовлетворяване и на тъй намалените индустриално производствени нужди; тъй като оскждните сурови материали и готовите пропанедения въздеспват в своето обжщение и равнана и поставят стоящите още в

производството капитални да чувстват друсаящата се под тех почна.

II.

Финансово-кредитните капитални-стически отношения, в всееветски мащаб, преживяват още по отчаяно и плачевно положение. Огромните равходи и спекулации за империалистическата война ускориша хода на развитието на буржоавната държавна — към нейния логически край. Буржоавната държавна, извикана от историята да бжде страж на интересите на капиталистическия прогрес, чрез експлоатацията на пролетарията до пътя на концентрацията на капиталите, изигра блестяще ролята си. Всичките резерви на наличността на всееветската монетна ценност е концентрирана, като финансов капитал, в касите на широкое малцинство, от обществото, от най възможните банковски и частни капиталисти; а посредством държавните задължения буржоавната държавна, след като е вложила на тех всички всееветски обществени, природни и трудови ценности, е поставена в положението на банкрут. Днешната книжна монетна система не говори нищо друго освен, че буржоавната държавна обезвимила широките народни маси и себе си в името на частни капитал, продължава да живее по инерция на фалшив кредит, поддържан чрез насилие, и че всека банкнота пуоната в обжщение е фалшив лихварски вапш, когото пролетарията и трудящите се, чрез експлоатацията на трудът им, трябва да препжрат в реална ценност, за да продължи господството на капитала. Книжната парична валюта в съвременното общество — в несметни сузи, е контрибуция, наложена на международния пролетариат от всееветската буржоавна, като безпощадна победителка, над своя класов враг — пролетарията, чрез империалистическата война. Чрез съвременната финансово кредитна система, с непоносима експлоатация и грабителска спекулация на буржоавната държавна се убиха по високо от минимум консумативно — потребителните способности на широките маси, с което се нанаса още по гровет удар и на тъй слабото и недостатъчно производство на продукти; тъй че на пазари се съдава аномално хроническо „сържхпроизводство“, което доубява капиталистическия начин на производство и равнана.

III.

Финала на капитализма е ясен; буржоавната доведе съвременния строй до неговата историческа граница и тъй се руши със светкавична бждрия. С разрупаване на производствените и финансово-кредитни основи на капитализма, паралелно върви и рушението общественно политическата буржоавна система. Изпуснала из ръцете си стикните на икономическите сили в обществото, буржоавната губи и своята господствующа политическа власт и диктатура. Буржоавната вследствие империалистическата катастрофа, в своите стари форми на господство и стари отговорни милитаристическо политически фактори е компроментирана, безвъзвратно пред лицето на широките трудови маси — и ва да върне своето господство и възвеме за последен път пролетарията, тя се стреми да се претопи и приспособи в нови форми, но без да измени своята съдържание като експлоататорска класа.

Ето защо днес в много държави буржоавната е принудена да дели власта с дребно буржоавните класи и даже с реакционното робски настроено пещанателно работничество, стояще под влиянието на социалпатриотите и социалпредателите от II — III и III интернационали, буржоавно капиталистически орждия, скрити над социалистически и комунистически маски. Този компромис мировата буржоавна прали само с една единна цел: възстановяване на мировото капиталистическо стопанство, което ще и помогне да възвеме общественно икономическите стикти на: в ръцете си и да се наложи с черво контрараволюционна диктатура во вдраво. Но сигурността на

буржоавната държавна се подкована еднакво от пжтрешни и външни сътресения.

IV

Не прекращаващите се войни, постоянната угроза от нови, дипломатическите стжлкновения на империалистите, въстания на поробени народи, партизанско-четнически стжпления, революционно класови брожения и стжлкновения, стачки, селски вътежи и бунтове, буржоавно котерийни съперничества, разбойничества и пр. в цял свет въпреки драконовските буржоавни закони, черна инквизиторска реакция и контрреволюционен терор отгоре; свидетелствуват — с своето прогресивно възвване, за критическото поджевание на буржоавното господство и че капитализма преживява последните си дни. Обществения ред и спокойствие на буржоавната държавна, която буржоавната се стреми да регламентира с реакционно законодателство и черен терор, се сипат, като пясак от действующите анархистически производствени сили на капиталистическата агония.

Причините за разстройството на капиталистическия строй внесоха невъобразимо разложение и редовете на международния пролетариат в огромните пролетарски организации, израснали в рамките на нормалните капиталистически отношения, се разлетеха като картонени кутийки от империалистическата война и до колкото те днес съществуват като стара форма, по съдържание, съ опора на капиталистическия строй, в сътрудничеството с буржуазията, когото се стремят да възстановят в невъможното му минало; но това дава само възможност на буржоавната да продължи своя живот на господство, като историческа класа, неоснователно с искането на историческия момент на човеческото общество. Пролетарията, следствие ниско класово съзнание бе възвечен в господствующата система на управление на потискащата го буржоавна държавна чрез парламента, в името на реформи и буржоавно демократически фикции. Възвечен по такъв начин в буржоавно-котерийното политическо и дребнобуржуазен пазифитет, в него се уби революционно активистически морал, бойна тактика и стремлението чрез социален преврат в комунизма. До империалистическата война, пролетарията бе до толкова обуржуавен психологически идейно морално-тактически и организационно несамостоятелно класово, че той не можа да съдре фалшивата позиция на своята класова задача и стана кждрава жертва на изкупление на империалистическите съревнования и кждравите стжлкновения на капитализма. Но сътресенията на капиталистическите отношения направиха преврат и в батовото положение на пролетарията, което го вастав да се пробужда и окоптва. Общото разстройство и съкращение в производствено разменните капиталистически отношения, изхвърлиха огромни пролетарски маси на улицата като трудова стока, за която нема пазар и теви гладующи маси, с своята гладна конкуренция, внасят глад и мизерия на още заетите в производството маси, подложени на безпощадна експлоатация при невъможност да реагират с своите истжржани стари опортюнистически методи на класова борба.

Това положение на безпощадната експлоатация на влетите в производството гладни пролетари, води само към пжлно нетоценне на физическите му сили и парадание; от друга страна безпощадната контрреволюционна реакция в обществено политическите отношения, от която пролетарията не само не може да се издрдне, но и да мисли, показва, че пред пролетарията стоят не само нови исторически задачи на революционна борба, но и организирано улавяне на пролетарските революционни стикти и дисциплинирана боева сила.

Историята разкри пред пролетарията, че класовата бора може да бжде чиста безкомпромисна, само когато пролетарската организация е чето класова не само на думи и чрез външни фирми, но и на деле и действана (Вледа).